

[Lorentzen.]

Jeg er hermed færdig med kapitel 12 og går så over til at omtale kapitel 13, der har som overskrift:

„Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m. v.“

I sammenligning med den gældende lov er der inddraget en del nye paragraffer under dette kapitel, og systematikken er ændret lidt, idet der er medtaget bestemmelser, der tager sigte på at værne statsforfatningen og de demokratiske friheds- og forfatninger.

§ 111 er en udvidelse i forhold til gældende ret, og mine bemærkninger til § 98 dækker tildels her, i særlig grad forsåvidt angår de til § 111 stillede ændringsforslag nr. 20 og nr. 21. Ændringsforslag nr. 20 går ud på at slette ordene „eller ved andre ulovlige midler“, og ændringsforslag nr. 21 går ud på efter ordene „sigter til“ at indføje ordene: „ved udenlandsk bistand.“

Til § 112 er der ikke stillet ændringsforslag.

Til § 113 er der stillet to ændringsforslag, nemlig nr. 22 og nr. 23. Kun det ene tilsigter en egentlig ændring. Atter her er det ordene „eller ved andre ulovlige midler“, der foreslås strøget.

I forhold til gældende ret betyder forslaget vel nok en udvidelse, men næppe af større omfang. Demonstrationer, der kun sigter til at påvirke, ikke at tvinge rigsdagen, falder udenfor bestemmelsen, idet bestemmelsen kræver forsæt til ved magtanvendelse eller trusel derom at aftvinge rigsdagen en beslutning.

Til § 114 er der stillet to ændringsforslag, nr. 24 og nr. 25. Ved ændringsforslag nr. 24 indføjes ordet „væsentlig“ mellem „anden“ og „støtte“, og efter ændringsforslag nr. 25 udgår ordene „, sabotage eller andre ulovlige midler“.

Ændringerne viser tydeligt, hvad der tilsigtes, og det synes uden betænkelighed at foretage denne begrænsning under hensyn til, at fortolkningen af ordet „magtanvendelse“ er meget vid.

Paragraffens formål er iøvrigt stort set at inddrage dele af den såkaldte urolov under straffeloven, men strafferammerne er betydeligt skærpet.

§ 114, stk. 2, lyder således:

„Den, som deltager i ulovlig militær organisation eller gruppe, straffes med bøde eller hæfte eller under skærpente omstændigheder med fængsel indtil to år.“

Det er en ny forebyggende bestemmelse. § 115 giver ikke anledning til nogen bemærkninger.

§ 116 er identisk med gældende straffelov,

kun sker der ved ændringsforslag nr. 26 en forhøjelse af strafferammen. Andre vil måske med større overbevisning, end jeg magter, være i stand til at motivere denne forhøjelse.

Til § 117 er der ikke stillet ændringsforslag, og den svarer iøvrigt til gældende straffelov.

§ 118. Der har ikke fra udvalgets side været ønsket nogen ændring af § 118, men bestemmelsen er ny, og den tilsigter at muliggøre, at samfundet på det tidligst mulige tidspunkt kan gribe ind og ikke skal vente, til §§ 111, 113 og 114 kan bringes i anvendelse, men betingelsen er stadig, at vedkommende skal have forsæt til anvendelse af magt, trusel derom eller udnyttelse af frygt for fremmed magts indgriben.

Til § 118 a er der stillet et ændringsforslag, nr. 27. Dette ændringsforslag er ganske analogt med det ændringsforslag, der er stillet til § 110 g, hvorefter det er justitsministeren, der ene bestemmer, hvornår der skal rejses tiltale.

Så kommer vi til en paragraf, der har givet anledning til noget hovedbrud og overvejelser af forskellig art, det er § 118 b. Den indfører formuekonfiskation som straf. Jeg må måske hellere læse den op:

„Når nogen findes skyldig i et efter kapitlerne 12 og 13 strafbart forhold, kan det ved dommen bestemmes, at hans formue og ham tilhørende rente- eller indtægtsnydelser helt eller delvis skal indtages til fordel for statskassen.

Dispositioner, som nogen med en truende konfiskation for øje har foretaget i den for medkontrahenten kendelige hensigt derved at sikre sine midler mod konfiskation, er ugyldige.“

Ærede medlemmer vil forstå, at § 118 b i virkeligheden indfører formuekonfiskation som straf, skønt denne strafart, bortset fra et midlertidigt tilbagefald ved straffelovs-tillægget, blev ophævet ved forordning af 24. september 1824. Efter min mening må det anses for en fejl, som vil medføre, at samme retsstridige handling ikke takseres ens, når talen er om formuende eller ikke-formuende, og at denne straf, formuekonfiskation, i væsentlig grad vil gå ud over den dømtes pårørende, og dernæst at denne form for straf er upåkrævet som sanktion. Der er imidlertid stillet ændringsforslag under nr. 27 og nr. 28, som er tiltrådt af hele udvalget, og her gøres det til en betingelse, at straffen skal andrage mindst to års fængsel, før konfiskationsbestemmelsen kan bringes til anvendelse, og der sker ingen forandring i, at det derefter beror på en domstols vurdering, om konfiskation skal an-